

MARTA SKIBA*

**INWESTYCJE PRODUKCYJNE O ZNACZENIU
PONADREGIONALNYM W PLANISTYCZNYCH
DOKUMENTACH KRAJOWYCH I WOJEWÓDZKICH**

S t r e s z c z e n i e

Artykuł odnosi się do oceny wpływu polityki przestrzennej na lokalizację inwestycji produkcyjnych, a wnioski sformułowano na podstawie dokumentów planistycznych województwa lubuskiego. Opracowanie opisuje dokumenty polityczne i planistyczne na poziomie województwa, regionu i kraju. Planowanie przestrzenne przedstawione zostało jako system regulacji i decyzji wpływający na powstawanie inwestycji produkcyjnych. Celem artykułu jest pokazanie, że najważniejsze dokumenty planistyczne, na podstawie których wydaje się decyzje o pozwoleniu na budowę inwestycji produkcyjnych - miejscowe plany - powinny być wspierane przez plany sektorowe i regionalne. Wszystkie narzędzia powinny być powiązane ze sobą w całościowy układ regulacyjny tak, aby mogły odnieść pożądaną skuteczną.

Słowa kluczowe: planowanie przestrzenne, polityka regionalna, polityka sektorowa

WSTĘP

Nadrzędną rolę dla rozwoju i wspierania inwestycji produkcyjnych, z punktu widzenia zarządzania przestrzenią, pełnią pozwolenia na budowę wydawane na podstawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Te decyzje administracyjne wspierają jednocześnie cele gospodarcze, społeczne, drogowe, jak i środowiskowe. Są to instrumenty prawne pozostające w gestii gmin.

Wynikiem prowadzenia polityki przestrzennej w województwie powinna być zasada formułowania wskazań do aktów planistycznych. Wskazania należy formułować nie względem ich zmian, np. uchwały zmieniającej studium, ale do nich samych, najlepiej w formie wniosków do opracowywanych dokumentów.

* Uniwersytet Zielonogórski, Katedra Architektury i Urbanistyki WILiŚ

W ramach wskazania należy informować o koniecznych zmianach w dokumencie (wskazania są dokonywane do aktualnej wersji danego aktu). Wskazania powinny być sformułowane konkretnie i sprowadzone do określenia zmian zapisów (albo zapisów odnoszących się do poszczególnych obszarów). Mogą one dotyczyć m.in.: podstawowych elementów sieci osadniczej, systemu obszarów chronionych, w tym obszarów ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym, obszarów problemowe wraz z zasadami ich zagospodarowania oraz obszarów metropolitalnych, obszarów wsparcia, granic terenów zamkniętych i ich stref ochronnych, obszarów występowania udokumentowanych złóż kopalin. Nie zawsze wystarczające może się wydać samo diagnozowanie stanu ochrony środowiska (czy stanu zagospodarowania przestrzennego) w kontekście danego dokumentu. Pomimo pewnych wątpliwości natury prawnej, wskazania z planu województwa dotyczące stref ochronnych nie są wiążące dla organów. Brak zrealizowania powyższych wytycznych stanowi problem dla realizacji inwestycji produkcyjnych, zwłaszcza w postępowaniach dotyczących ocen oddziaływania na środowisko. W tym celu, w wytycznych należy sprecyzować, kiedy – zgodnie z planem zadań – mogą być dokonane zmiany w aktach planistycznych.

W rachubę mogą wchodzić następujące rozwiązania:

- konieczność natychmiastowej zmiany danego aktu polityki przestrzennej;
- konieczność zmiany aktu przy najbliższej aktualizacji [Nowak, 2014] - zgodnie z art.32, ust.2 ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „co najmniej raz w czasie kadencji (...) rada gminy podejmuje uchwałę w sprawie aktualności studium i planów miejscowych”; zgodnie z art. 45 „plan zagospodarowania przestrzennego województwa podlega okresowej ocenie (...), co najmniej raz w czasie kadencji sejmiku, (...) w zakresie określonym w art. 39 ust. 3” [Dz. U. z 2015 r. poz. 199, 443, 774, 1265, 1434, 1713].

Oceny oddziaływania na środowisko są instrumentami związanymi z zarządzaniem środowiskiem i wywierają znaczący wpływ nie tylko na środowisko ale także na rozwój lokalny. Ważne i istotne z punktu widzenia rozwoju inwestycji wydaje się aby wdrażanie ochrony obszarów sprowadzić do [Mickiewicz i in., 2010]:

- precyzyjności i mierzalności poszczególnych sformułowań określanych w planach;
- obowiązków, które w planach zadań ochronnych mogą być nakładane na właścicieli prywatnych nieruchomości;
- zakresu wskazań, które mogą być formułowane w planach zadań ochronnych względem aktów polityki przestrzennej (i ich realnych skutków).

METODOLOGIA

W badaniach przeprowadzono studia typu desk research. W artykule podjęto próbę krytycznej oceny wpływu polityki regionalnej na lokalizację inwestycji produkcyjnych. Przy czym swobodę polityki regionalnej przeanalizowano w oparciu o obowiązujące w Polsce warunki prawne, gospodarczo-ekonomiczne i polityczne. Inwestycje produkcyjne mogą wywierać znaczący wpływ na rynek pracy, wielkość i rodzaj nowych inwestycji gospodarczych oraz na środowisko naturalne, dlatego najważniejsze dokumenty planistyczne, na podstawie których wydaje się decyzje o pozwoleniu na budowę inwestycji produkcyjnych - miejscowe plany - powinny być tak wspierane przez plany sektorowe i regionalne (poziom regionalny), aby przy założonym wsparciu finansowym uzyskać efekt lewarowy i tym samym wzrost i rozwój produkcji.

INWESTYCJE PRODUKCYJNE

Najważniejszym celem przedsiębiorstwa jest maksymalizacja dochodów właścicieli. Jego realizacja prowadzi do podniesienia wartości rynkowej firmy. Aby osiągnąć maksymalizację wyników trzeba stale poszukiwać najlepszych sposobów na zwiększenie kapitału. Jednym ze sposobów jest inwestowanie. Inwestycja to nakład gospodarczy na tworzenie lub zwiększanie majątku trwałego. Słowo *inwestować* jest rozumiane, jako wykorzystywanie dostępnych obecnie zasobów (ziemia, praca, kapitał, wiedza) w celu osiągnięcia korzyści w przyszłości.

Inwestowanie jest działalnością o odroczonych w czasie efektach, która ma na celu poprawić efektywność działania, wzmocnić pozycję rynkową, poprawić wynik finansowy. Aby uzyskać w późniejszym okresie wpływy pieniężne z inwestycji trzeba wcześniej ponieść wydatki. Poprzez inwestycje firmy osiągają swoje cele związane z przetrwaniem i rozwojem. Inwestycje odgrywają znaczącą rolę w działalności przedsiębiorstwa, ponieważ większość z nich przynosi korzyści finansowe dla firmy. Wspomagają rozwój przedsiębiorstwa oraz poprawiają jego pozycję na rynku. Inwestowanie jest jedną z podstawowych działalności człowieka, które jest również warunkiem koniecznym dla rozwoju przedsiębiorstwa [Sosińska-Wit, 2012].

Podstawową grupą inwestycji są inwestycje produkcyjne. Są one taką formą inwestycji, której istotą jest angażowanie środków finansowych w środki trwałe podmiotu gospodarczego. Inwestycje te polegają na powiększeniu zasobów środków trwałych w drodze ich zakupu lub tworzenia we własnym zakresie. Dzięki inwestycjom produkcyjnym, zwiększa się zdolność wytwórcza jednostki gospodarczej. Ostatecznym celem tych inwestycji jest osiągnięcie odpowiednich dochodów pieniężnych. W dużej mierze te inwestycje wiążą się z plano-

waniem przestrzennym i tym samym koniecznością występowania o pozwolenie na budowę, zmianę sposobu użytkowania lub zmianę funkcji.

Tab. 1. Charakter realizowanych inwestycji [Kusz 2008]

Tab. 1. Character of implemented investments [Kusz 2008]

Realizowane inwestycji	modernizacyjne
	odtworzeniowe
	rozwojowe
	innowacyjne
	dotyczące interesu publicznego

Kusz w swojej pracy zaprezentował ocenę działalności inwestycyjnej w rzeczowy majątek trwałe gospodarstw rolniczych [Kusz, 2008]. Wykazał, że inwestycje w rolnictwie to zwykle produkcyjne inwestycje rzeczowe, których efektem jest najczęściej wzrost efektywności gospodarowania i potencjału produkcyjnego, jak i też konkurencyjności gospodarstw. W jego pracy wyszczególnione zostały też bariery utrudniające działalność inwestycyjną (przedstawione w Tab. 2) oraz motywy podjęcia działalności inwestycyjnej.

Tab. 2. Bariery utrudniające działalność inwestycyjną [Kusz 2008]

Tab. 2. Barriers to investment activities [Kusz 2008]

Bariery utrudniające działania inwestycyjne	Brak niezbędnych kapitałów własnych
	Trudności w pozyskaniu kredytów
	Wysokie oprocentowanie kredytów
	Długotrwałe procedury uzyskania zgody na inwestycję
	Skomplikowane procedury ubiegania się o fundusze unijne
	Brak doradztwa i praktycznych wzorców
	Niezadawalające funkcjonowanie systemu informacyjnego
	Zbyt duże ryzyko i niepowodzenia
	Niska opłacalność produkcji
	Niepewność co do prowadzonej polityki w skali makro

Potrzeby inwestycyjne w innych sferach przemysłu polskiego także są znaczne, na co wskazuje bardzo wysoki stopień zużycia środków trwałych oraz malejące techniczne uzbrojenie ziemi. Z wewnętrznego zestawienia Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych wynika, że wartość projektów inwestycyjnych w 2014 r. była ponad trzykrotnie wyższa niż w analogicznym okresie 2013 r. To m.in. efekt decyzji o wydłużeniu okresu funkcjonowania 14 specjalnych stref ekonomicznych do końca 2026 r. (wedle wcześniej obowiązujących przepisów miały one funkcjonować do końca 2020 r.). A strefy to preferencyjne warunki dla firm. Przedsiębiorca w Specjalnej Strefie Ekonomicznej (SSE) ma zapewnione ulgi podatkowe, a dodatkową korzyścią jest fakt,

że może rozpocząć działalność na specjalnie przygotowanym, uzbrojonym terenie. Jak wykazała Jakóbczyk-Gryszkiewicz [2009] w swoich badaniach, negatywnym czynnikiem utrudniającym inwestycje produkcyjne może być wzrost cen gruntów z różnych powodów m.in.: na skutek możliwości uzyskania tańszych ubezpieczeń w systemie Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (KRUS) po kupnie gruntu rolnego, braku odpowiednich ustaw dotyczących planowania przestrzennego, skomplikowanej procedury odrolnienia ziemi oraz zainteresowania terenami podmiejskimi ze strony migrujących mieszkańców miast oraz inwestorów.

Inne badania przeprowadził Wu z zespołem, opisał analizy przeprowadzone w Chinach, gdzie jednym z rezultatów polityki prowadzonej przez władze lokalne w celu przyciągnięcia inwestycji zagranicznych była strategia niskich cen gruntów przemysłowych, co spowodowało zachwianiem proporcji użytkowania gruntów [Wu i in., 2014]. Wielkość gruntów przemysłowych wielu miast była w ogólnej strukturze użytkowania gruntów miejskich w nieproporcjonalnie dużej ilości, kosztem beładnej zabudowy miejskiej.

Oczywiście na podjęcie decyzji inwestycyjnych ma wpływ nie tylko jeden czynnik – cena. Duży wpływ, ma także zmieniająca się mapa pomocy regionalnej, która określa, w jakich regionach możliwe jest przyznawanie pomocy na rzecz rozwoju regionalnego w latach 2014–2020. Komisja Europejska (KE) zdecydowała, że obszary, na których Produkt Krajowy Brutto (PKB) na mieszkańca jest niższe niż 75 proc. średniej unijnej będą kwalifikować się do regionalnej pomocy inwestycyjnej w granicach od 25 proc. do 50 proc. kosztów projektów.

Czynnikiem aktywującym i zachęcającym do ponoszenia wydatków inwestycyjnych może być dostęp do funduszy strukturalnych Unii Europejskiej wspierających finansowo działalność inwestycyjną. Od władz lokalnych zależy także wykorzystanie funduszy unijnych, które w latach 2007–2013 przeznaczone są między innymi na programy: „Innowacyjna gospodarka” oraz wsparcie przedsiębiorczości i otoczenia biznesu. Dostępne też są środki na rozwój badań w przedsiębiorstwach, współpracę przedsiębiorstw z jednostkami badawczymi i rozwój kooperacji pomiędzy firmami (klastry, parki technologiczne), usługi doradcze i projekty proekologiczne. Ważne, aby polityka wspierania rozwoju przedsiębiorstw dostrzegała wielowymiarowy charakter procesu inwestowania, brała pod uwagę potrzeby firm (wyrażane i ukryte).

Dostępność zasobów finansowych stanowi oczywiste kryterium podejmowania decyzji na wszystkich etapach formułowania projektu inwestycyjnego.

Wzrostowi poziomu inwestycji w przedsiębiorstwach sprzyja tworzenie wiedzy: przez platformy technologiczne, parki technologiczne, inkubatory technologiczne, Centra Transferu Technologii, Centra Zaawansowanych Technologii i Centa Doskonałości oraz instytucje pośredniczące, które służą dofinansowaniem inwestycji lub ułatwieniem zaciągnięcia kredytu: Sieci współpracy

(Euro Enterprice), fundusze pożyczkowe i fundusze kapitału załączkowego, fundusze poręczeń kredytowych, Aniołowie Biznesu.

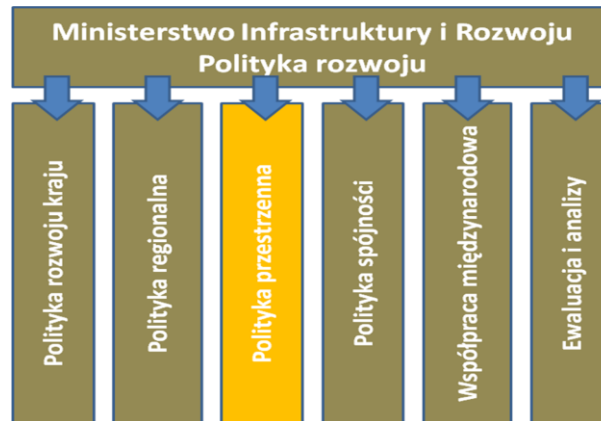
DOKUMENTY PLANISTYCZNE WOJEWÓDZKIE I KRAJOWE ORAZ FINANSOWANIE INWESTYCJI

W systemie planowania przestrzennego chodzi o to, aby w wyniku procesu planowania i zatwierdzania dokumentów powstał system regulacji i decyzji usprawniający funkcjonowanie gospodarki przestrzennej. System, który poprawia funkcjonowanie rynku w dziedzinach związanych z szeroko rozumianym użytkowaniem i przekształcaniem przestrzeni (rys. 2).

Proces planowania i plany zagospodarowania przestrzennego są instrumentami formułowania i wdrażania polityki przestrzennej na wszystkich poziomach funkcjonowania władz publicznych (rys. 1). Politykę przestrzenną rozumiemy jako przełożenie interesów narodowych, regionalnych i lokalnych w stosunku do przestrzeni, terytorium, wyrażanych w formie określonych celów i zadań (także sektorowych), realizowanych przez władze publiczne na obszarach podporządkowanych im administracyjnie.

Ramy planowania miejscowego z godnie z zasadą kompetencji gmin – powinna określać polityka przestrzenna państwa. Logika planowania przestrzennego poziomu krajowego powinna się opierać na systemie tworzenia wewnętrznych aktów prawa dla prowadzenia przestrzennej polityki państwa, które następnie tworzą ramy dla prowadzenia polityki i planowania w województwach i gminach. Planowanie wojewódzkie ma w tym systemie zwornikowy charakter, tj. łączy ustalenia polityki krajowej z planami gmin.

Podporządkowanie w ostatnich latach działalności samorządów wojewódzkich pełnemu wykorzystaniu środków Unii Europejskiej (UE) oraz tworzeniu systemu instytucjonalnego dla zapewnienia skutecznego wdrażania programów operacyjnych współfinansowanych tymi środkami, odsunęło na dalszy plan zagadnienia związane z budową potencjału regionów do formułowania strategicznej wizji tworzonej w odniesieniu do unikalnej sytuacji społeczno-gospodarczej i przestrzennej województw.

Rys. 1. Polityka przestrzenna jest jednym z działów, którymi zajmuje się polityka rozwoju w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju
Fig. 1. Spatial policy is one of the departments, which engaged in development policy of the Ministry of Infrastructure and Development

Jednym z elementów zawierających się w wojewódzkich planach zagospodarowania przestrzennego powinna być lista zadań samorządowych wprowadzana na podstawie negocjacji z gminami wraz z zabezpieczeniem wykonalności w postaci środków finansowych. Do tej pory w legislacji krajowej nie zostały systemowo uporządkowane zagadnienia związane z koordynacją działań podejmowanych w ramach programów współfinansowanych ze środków UE a programami i projektami współfinansowanymi ze źródeł krajowych budżetu państwa, funduszy celowych i innych [Sosińska-Wit, 2012]. Dlatego też, w Planie Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Lubuskiego, podobnie jak w Kontrakcie Wojewódzkim na lata 2007-2013 miejsce negocjowanych zadań samorządowych zajął Indykatorywny Plan Inwestycyjny Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013. Zadania, które już i tak są finansowane ze źródeł programów sektorowych. Takie działanie nie służy budowie czytelných kierunków polityki regionalnej, a wręcz demaskuje ich brak.

Rys. 2. Schemat układu dokumentów strategicznych w polityce rozwoju kraju
 Fig. 2. Scheme of strategic documents in the policy development of the country

FINANSOWANIE INWESTYCJI ZGODNE Z DOKUMENTAMI PLANISTYCZNYMI W WOJEWÓDZTWIE LUBUSKIM

Zgodnie z założeniami Koncepcji Zagospodarowania Przestrzennego Kraju (KZPK 2030), ramy planowania miejscowego zgodnie z zasadą kompetencji gmin – powinna określać polityka przestrzenna państwa. Logika planowania przestrzennego poziomu krajowego powinna się opierać na systemie tworzenia wewnętrznych aktów prawa dla prowadzenia przestrzennej polityki państwa, które następnie tworzą ramy dla prowadzenia polityki i planowania w województwach i gminach [Markowski, 2008]. Planowanie wojewódzkie ma w tym systemie zwornikowy charakter, tj. łączy ustalenia polityki krajowej z planami gmin.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. Nr 227, poz.1658 i z 2007 r. Nr 140, poz. 984) kontrakt wojewódzki jest umową o dofinansowanie programu operacyjnego środkami pochodzącymi z budżetu państwa, państwowych funduszy celowych lub ze źródeł zagranicznych, zawieraną przez ministra właściwego ds. rozwoju regionalnego z zarządem województwa, w zakresie i na warunkach określonych w uchwale przez Radę Ministrów (rys. 3).

Źródłem finansowania inwestycji w ramach Strategii Rozwoju Polski Zachodniej mają być krajowe programy operacyjne, głównie Program Operacyjny Infrastruktura i Środowisko

- dokończenie przebudowy drogi ekspresowej S3,
- inwestycje kolejowe,
- inwestycje wodne na rzece Odrze,
- sieci energetyczne,
- budowa radioterapii w Gorzowie

Rys. 3. Schemat finansowania inwestycji w polityce rozwoju kraju na poziomie województwa lubuskiego

Fig. 3. Scheme for financing investments in the country's development policy at the regional level of Lubuskie

Kontrakt wojewódzki powinien zawierać przede wszystkim zasady udzielania, przekazywania i rozliczania dotacji rozwojowej – środków na realizację regionalnych programów operacyjnych, a także zobowiązania finansowe strony rządowej oraz strony samorządowej. Ponadto w Kontrakcie powinny być zawarte postanowienia w zakresie nadzoru ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego nad prawidłowością wykorzystania środków przez samorząd oraz postanowienia dotyczące zadań ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego w zakresie koordynacji regionalnych programów operacyjnych [Żuber, 2011].

Rys. 4. Schemat układu dokumentów w polityce regionalnej na poziomie województwa lubuskiego

Fig. 4. Diagram of the regional policy documents at the regional level of Lubuskie voivodenship

WNIOSKI

Jednym z podstawowych działań jakie należy podjąć dla zwiększenia sprawności systemu planowania przestrzennego jest wprowadzenie do aktów prawnych zasady pierwszeństwa wykorzystania obszarów już zagospodarowanych przed zagospodarowaniem nowych obszarów, które powinno być dopuszczalne jedynie wtedy, gdy wyczerpią się zasoby obszarów możliwych do ponownego zagospodarowania, kompensowanych w ramach układów krajowych, międzyregionalnych i lokalnych.

Studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin powinny zawierać wiążące ustalenia nie tylko dla planu miejscowego, ale także dla każdej decyzji administracyjnej związanej z określaniem warunków i wydawaniem pozwoleń na zabudowę w zakresie wyróżnionych ustawowo zagadnień, w szczególności przeznaczenia terenów i zasad ich zagospodarowania (podziału na podstawowe strefy rozwoju i ochrony), jako dokumenty zintegrowanego rozwoju społeczno-gospodarczego zawierającego uwarunkowania

i kierunki rozwoju przestrzennego obejmujące swym zasięgiem większe obszary funkcjonalne.

Decyzje lokalizacyjne przemysłowe prywatnego kapitału nastawione na maksymalizację zysku lub zorientowane na zwiększenie wydajności, skierowane są zazwyczaj do wiodących przemysłowych regionów, często metropolii. Inwestycje wspierane przez państwo, które z założenia biorą pod uwagę także kwestie kapitałowe i bezpieczeństwa, są mniej zorientowane na lokowanie przemysłu w wiodących regionach. Od państwa jako gwaranta strategii uprzemysłowienia można oczekiwać, że inwestycje strukturalne doprowadzą do wzrostu dywergencji regionalnej.

Dotychczasowe doświadczenia, stan finansów państwa oraz formułowanie zadań rządowych i samorządowych nie skłaniają do optymizmu. Administracja państwowa i samorządowa choć interesuje się problemem inwestycji produkcyjnych, a konieczność rozwoju jest szeroko omówiona w różnych programach na poziomie krajowym i regionalnym, to jednak, nie ma oznak prowadzonych działań. Inicjatywy lokalne, które można zaobserwować, bez wsparcia rządowego, mają bardzo ograniczony wpływ na środowisko biznesowe.

W województwie lubuskim perspektywiczną branżą mogącą wpłynąć na rozwój gospodarczy województwa lubuskiego jest branża wydobywcza, bazująca na naturalnych złożach - pokłady węgla brunatnego (Gubin, Brody), ropa naftowa, gaz ziemny (północna część województwa) [Strategia rozwoju województwa lubuskiego, 2012]. Utworzenie w planie zagospodarowania przestrzennego województwa lubuskiego pasm rozwoju, związane jest przede wszystkim „z budową drogi ekspresowej S-3 i preferencyjnym zabezpieczeniem lokalizacji dla inwestorów i kapitału joint venture na inwestycje wytwórcze, usługowe, mieszkaniowe oraz turystyczne”, co powoduje, że tereny położone wzdłuż dróg wzmacniają efekt integracyjny siedzib władz województwa lubuskiego [Plan zagospodarowania przestrzennego województwa lubuskiego, 2012]. Trudno jednak dostrzec celowość działań z punktu widzenia inwestycji produkcyjnych przedstawionych w Strategii rozwoju województwa lubuskiego.

LITERATURA

1. JAKÓBCZYK-GRYSZKIEWICZ J., 2009. Tendencje przestrzenne w kształtowaniu cen ziemi w Polsce po 1990 roku, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego. Łódź.
2. KUSZ D., 2008. Inwestycje rzeczowe w wybranych gospodarstwach rolniczych o różnych kierunkach gospodarczych. Katedra Zarządzania Rozwojem Regionalnym, Politechnika Rzeszowska, http://www.wne.sggw.pl/czasopisma/pdf/EIOGZ_2008_nr67_s33.pdf.

3. MARKOWSKI T., 2008. Problematyka wdrażania polityki przestrzennej państwa w: Studia Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju PAN (72), PWN, 228-240.
4. MICKIEWICZ P., SKOTARCZAK T., KIEPAS – KOKOT A., 2010. Wybrane problemy zarządzania środowiskiem w rozwoju lokalnym i regionalnym, Społeczna Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Zarządzania, Łódź – Warszawa, 11-18.
5. NOWAK M., 2014. Plany zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 jako instrument zarządzania środowiskiem – kluczowe problemy. Budownictwo i Architektura 13(1) 7-14.
6. SOSIŃSKA-WIT M., 2012. Inwestycje MŚP czynnikiem wzrostu wartości majątku przedsiębiorstw województwa lubelskiego na podstawie wyników badań ankietowych w: Nierówności społeczne a wzrost gospodarczy. Wydawnictwo WSEI nr 28. Lublin, 348-356.
7. WU Y., ZHANG X., SKITMORE M., SONG Y., HUI E., 2014. Industrial land price and its impact on urban growth: A Chinese case study. Land Use Policy 01 no. 36, 199-209.
8. ŻUBER P., 2011. Metropolia sieciowa 2030. Prezentacja Departamentu Koordynacji Polityki Strukturalnej, Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. Zielona Góra 21 lutego 2011 r.
9. <http://www.mir.gov.pl>
10. <http://lubuskie.pl>

THE PRODUCTION INVESTMENTS OF SUPRAREGIONAL IMPORTANCE IN NATIONAL AND VOIVODSHIP DOCUMENTS OF PLANNING

S u m m a r y

Article refers to the impact assessment of spatial policy on the location of productive investment, and proposals were formulated on the basis of planning documents Lubuskie province. The study reveals policy documents and planning at the regional, region and country level. Spatial planning is presented as a system of regulations and decisions affecting the formation of productive investment. This article aims to show that the most important planning documents, on the basis of which seems to decisions on building permit productive investments – local plans – they should be supported by sectoral and regional plans. All tools should be linked together in a comprehensive regulatory system so that they can achieve a desirable result.

Key words: spatial planning, regional policy, sectoral policy